

16. Usilujte o své osobní dobro jakož i o dobro svých rodin; necht' jsou věrné evangelijnímu zákonu lásky a necht' se stávají školou víry.
17. Čím horší je společenské zlo, tím lepší musí být lidé, kteří s tímto zlem bojují, aby byli odolní proti nákaze, kterou je toto zlo ohrožuje.
18. Člověka je třeba hodnotit měřítkem srdce.
19. Musíte být na sebe nároční, i kdyby okolí na vás žádné nároky nekladlo.
20. Člověk se stává sám sebou díky zralosti svého ducha, svědomí a vztahu k Bohu i k bližním.
21. Křesťan je v Ježíši Kristu povolán k vítězství. S tím se však neodmyslitelně pojí i úsilí a dokonce utrpení, stejně jako si nelze od Ježíšova zmrtvýchvstání odmyslet kříž.
22. Člověk je silný díky vědomí svých cílů, díky vědomí svých úkolů a povinností, ale i díky vědomí toho, že je milován.
23. Buď člověk následuje pravdu vyjádřenou Božími přikázáními, kterou mu diktuje svědomí, nebo postupuje proti ní.
24. Milovat sebe, bližní a svět dokáže jedině ten, kdo miluje Boha: kdo ho miluje nade všechno.
25. Kristus ví, co je v člověku. Je On sám to ví.
26. Plňte své povinnosti v duchu spolupráce s Bohem na díle utváření světa.
27. Uvědomujme si, že když nám Bůh prokazuje své milosrdenství, očekává od nás, že se sami staneme svědky milosrdenství v dnešním světě.
28. Člověk je bytostí rozumnou a svobodnou. Může a má povinnost hledat pravdu osobním intelektuálním úsilím. Může a má povinnost volit a rozhodovat se.
29. Nedosáhneme štěstí, nebudeme-li počítat s Božím zákonem. Proto z celého srdce důvěřujme Bohu, že jsou Jeho přikázání oprávněná a že jejich zachovávání člověka chrání a přináší mu už tady na zemi radost a pokoj.
30. Nikdy nezapomínejte na to, že peníze, bohatství a nejrůznější vymoženosti tohoto světa pomíjejí, a proto se nemohou stát naším konečným cílem.

Myšlenky byly sestaveny na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži.